

[L. Rasmussen.]

Prædikaten forsvarsvenlig, staa saa afklædt, som de staa i dette Øjeblik, hvor Kendsgerningerne viser, hvad egentlig Alvoren og Villien har været med det, de har skiltet med udadtil.

Jeg begyndte, da jeg tog Ordet første Gang, med at spørge, om jeg maatte faa at vide af Ministeriet, af Venstre, af de Konservative, om Danmark har paadraget sig nogen som helst international Forpligtelse, der ikke kan ske Fyldest gennem vort Afrustningsforslag, der er vedtaget her af Folketinget, og Svaret derpaa lød fra selve Statsministeren: Danmark har ikke ved at indtræde i Folkenes Forbund faaet sat nogen Grænse for det Mindstemaal af Rustninger, det selv maatte finde sig forandiget til. Det er altsaa slaaet fast under denne Forhandling, at der findes ikke den internationale Forpligtelse, som Danmark ikke kan opfylde gennem det Afrustningsforslag, vi i sin Tid vedtog her i Folketinget, det vil jeg gerne have slaaet fast, for at vi dog i Fremtiden ude i Landet kan blive fri for de idelige Gentagelser om, at vi ikke vil kunne opfylde vore Forpligtelser. Ingen har endnu kunnet paavise, at vore Forpligtelser paa noget Punkt var af den Art, at vi ikke vilde kunne opfylde dem . . . (*Fraenkel*: Det er en helt forkert Opfattelse!). Ja, jeg forstaa godt, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel er ked af den Situation, men der er ikke noget at gøre ved det. Det ærede Medlem kan ikke redde sig ud af det ved sine smaa korte Bemærkninger, han sidder i Saksen sammen med de andre, han har ikke passet paa i Tide; det kan være, det ærede Medlem kan sige som et andet æret Medlem, at han er blevet snydt og narret af sit eget Parti, det ved jeg ikke noget om, men alle Afbrydelser hjælper ikke i saa Henseende, det ærede Medlem sidder uhjælpe ligt i Saksen, og der faar han Lov til at blive siddende.

Det, vi har naaet, er dette, at de to Regeringspartier, de Konservative og Venstre, ved denne Forhandling er kommet grundigt i Haarene paa hinanden og beskylder gensidig hinanden for at have været de mest lunkne, mest efterladende og mest ligegyldige overfor det, de kalder deres Livssag. De er endnu ikke naaet til Forstaaelse af, hvem der er den mest skyldige; hvad de derimod har erkendt, det er Rigtigheden af,

hvad jeg sagde til Slut, da jeg første Gang havde Ordet, at de sidder paa Anklagebænken. Den ærligste af dem, der har talt, var de Konservatives Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov, der aabent sagde: Vi erkender vor Skyld. Det havde været klogt, om ogsaa Ministeren, om ogsaa Venstre lige saa aabent og villigt havde erkendt det, for Skylden kan være omtrent lige stor paa begge Sider. Forholdet er det, at Ord og Handlinger for de to Partiers Vedkommende staa i et saadant Modsetningsforhold til hinanden, som vi aldrig nogen Sinde tidligere har set under en Sags Behandling her i Tinget.

Det ærede Medlem Hr. Parkov gjorde dog et lille Forsøg paa at faa medskyldige, og den medskyldige det var mig, jeg havde ogsaa Ansvar for, at Ordningen af 1922 er blevet saa daarligt gennemført, som den er. Disse Udtalelser glædede mig i ikke ringe Grad. Jeg skal kort minde om, at da jeg i sin Tid overtog Forsvarsministeriet, var min første Handling den straks at møde her i Rigsdagen og, samtidig med Finanslovforslagets Forelæggelse, at erklære: Mit Maal er at faa Danmark afrustet, og saa længe, indtil vi naar dette Maal, ønsker jeg ikke at faa Militærlovene af 1922 gennemført, men foreslaar Nedsættelse af Bevillingerne. Jeg sagde det aabent til den danske Rigsdag og stillede Forslag derom. Ingen kunde være i Tvivl om, at det var mit Ønske ikke at faa 1922-Ordningen gennemført. Og Folketingets Flertal fulgte mig paa dette Omraade og vedtog at nedsætte Bevillingerne, men de Konservative og Venstre i Landstinget benyttede deres Magt til at bestemme, hvad der skulde bruges. Hvad det ærede Medlem bebrejder mig, hvis der da skal være Mening i det, er, at jeg var kommet og havde sagt: Nej, undskyld, kære Venstre- og Højremænd, nu har I sagt, hvad der skal bruges, men det er virkelig for lidt, der skal bruges mere. Den Skyld paatager jeg mig med Glæde. Jeg var, medens jeg var Minister, ked af, at jeg takket være Landstingets dominerende Stilling ikke var i Stand til at faa gennemført Besparelser af nogen Betydning paa de militære Omraader, fordi jeg jo skulde have de Konservative eller Venstre med for at faa dem gennemført. Her ser jeg dog et lille Lyspunkt i det ærede Medlems Udtalelser.